

[Udenrigsministeren]

ren, hvordan skal stemmereglene blive? Det er utrolig vanskeligt rent praktisk at finde ud af det på et så lille, afgrænset område.

Derfor bliver det da også utrolig vanskeligt, hvis man forestiller sig, at Danmark skulle sætte sig uden for alt det, som hr. Gade ikke vil være med til, alle de spørgsmål, som er væsentlige for de andre lande, og som de derfor ikke giver afkald på. Det vil være vanskeligt.

Formentlig – og dér vil jeg gå et skridt videre end hr. Ivar Nørgaard i analysen – vil det vise sig så vanskeligt, at de andre må finde på en eller anden konstruktion, som reelt betyder, at de begynder forfra og laver deres helt egen traktat. Det vil være forholdsvis enkelt at gøre, for de kan jo bare tage den traktat, der foreligger, og så ændre tallene lidt for, hvor mange medlemmer der er, og hvordan stemmerne skal fordeles, så har de den. Dermed er vi i den situation, der billedligt kan beskrives på den måde, at vi så er blevet siddende alene tilbage i det rum i det europæiske hus, som hedder EF, mens alle de andre er gået ind i det nye og større rum, hvor der er højere til loftet og ny maling på væggene – det rum, der hedder Den Europæiske Union.

Det kan vi ikke forhindre de andre i at gøre. Vi kan ikke forhindre de andre i at etablere deres egen traktat og deres egne nye institutioner. Så dér vil jeg altså gå det skridt videre og sige, at det er den logiske konsekvens, og det indebærer, at vi sidder tilbage. Så er vi også fri for at være fælles med de andre om alt det, vi ikke vil være fælles med dem om, som skuespilleren skriver i dag. Men lad så være med at bilde befolkningen ind, at det er gratis, at man både kan spise kagen og beholde den. Det kan man ikke.

(Kort bemærkning).

Bjørn Westh (S):

Det er i relation til hr. Gades indlæg. Hr. Gade omtaler Jacques Delors' synspunkter om nye medlemslande. Det er faktisk nogle gamle synspunkter, der blev underkendt i Maastricht. Hr. Delors har altid været skeptisk over for nye medlemslande, men i Maastricht blev det politisk besluttet, at man skulle være åben over for det, når man havde godkendt den nye traktatændring. Så i virkeligheden kan man sige, at vi cementerer den position, at de små lande skal være formænd, skal have én kommissær,

og alle de andre regler ved at sige ja til Unionen. Vores vægt i samarbejdet bliver cementeret.

Det andet, hr. Gade sagde, nemlig spørgsmålet om prisen, var et efter min mening mærkeligt argument fra Socialistisk Folkeparti – det var snarere et Fremskridtsparti-argument – for hvad er det, man skal bruge de yderligere midler til i EF-samarbejdet? Ja, det er jo bl.a. de fattige lande i EF, og nogle af dem er fattigere, end nogle af de østeuropæiske lande har været. Det er også, at vi skal bruge penge på stabilisering af Øst- og Centraleuropa. Jeg tror ikke, der er ret mange vigtigere opgaver i Europa i øjeblikket end at prøve at lave en stabilisering af forholdene i Øst- og Centraleuropa. Lykkes det ikke for os, tror jeg for alvor, vi er dårligt stillet i Europa. Så at bruge penge på det formål og kræve penge ind, hvor et veludbygget samarbejde i EF kan være med til at stabilisere forholdene i den øvrige del af Europa, tror jeg virkelig har et perspektiv for os alle sammen.

Selvfølgelig skal vi også bruge flere penge, hvis der kommer nye medlemslande, men nye medlemslande er vel også noget, SF går ind for, og endelig kommer det selvfølgelig også til at koste noget, at man skal føre mere effektiv miljøpolitik, arbejdsmiljøpolitik og andet, men heller ikke det synes jeg SF skulle vende sig mod at bruge penge på.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Til hr. Bjørn Westh: Der er jo et klart misforhold i, at hver gang der sendes 3 ecu til de sydeuropæiske lande i EF, sendes der 1 ecu til Østeuropa. Det illustrerer jo, at den satsning på Østeuropa, som nogle siger ligger her, ikke er en realitet.

Dernæst vil jeg gerne spørge udenrigsministeren, om udenrigsministerens svar betyder, at regeringen mener, vi skal vente til efter 2. juni med at få diskuteret det udspil, som vi alle sammen ved kommer på bordet fra Kommissionen på topmødet i Lissabon i slutningen af juni. Mener udenrigsministeren ikke, at den diskussion skal frem inden folkeafstemningen den 2. juni?

Det andet er spørgsmålet om nej-situationen. Jeg forstår godt udenrigsministeren. Udenrigsministeren er en alt eller intet-person,